

Meie Mats

Toimetus ja talitus asub Harju tän. 46/15.

Mr. 66. (248)

Laupäeval, 22. mail 1920.

Mr. 66. (248)

Aega küll, ära tõtta kunagi!
(Operettist „Armas Augustin“.)

AR
R. H. US-
RAAMATUKOOL

Eesti Mats: „Ühe märgukirja teise järele annan ma sellele elukale sisse, aga ta ei taha ikka veel aru saada, et ma elus inimene olen!“

Prokuröör.

Lulise Westkirchi romaan.

(Järg 9.)

„Mina olen wana ilmalaps, armas Paul, ja kõigi äkiliste uuenduste wastu umbusklik. Et inimene oma wigu pehmendab, oma kirgesid sulub — hea, tore. Aga kui keegi oma terve olemise sügisest saadik ümber muudab —“

„Aga kas ma sulle tookord ei ütelnud, et ma nüüd wooruslik tahan olla?“

Ta silmitses Eddat. Aga see hoidis silmad maas ja ei wastanud ta waate peale.

„Ka wooruses tuleb mõõtu pidada,“ ütles Kracht. „Liig pingule kistud, mõjub ta närwide peale. Ma pean alati sinu sõbra Gerlachi peale mõtlema. Alati korralik — enne kui nüüd. Kuulen alati ta kiitust. Aga kaugele ta ei jõua, kui ta wahel ka nalja ei oska. Ma räägin temast sellepärast, et temas ühe raamatu kirjutajat nähtakse, mis pealkirja kannab: „Juristilistest parsidest“. Wäga raskel keelel kirjutatud. Tahaksin teda sulle näidata ja sinult küsida, kas sina ka arwad, et see tema sulest on.“

„See huwitaks mind, onu.“

„Oota, ma toon raamatu.“

Edda tõstis pea üles.

„Kas ei wõiks mina tuua, onu?“

„Ei, sa ei leia teda.“

Ta läks toast wälja. Noored jäid üksi. Edda wahtis pörandale.

Paul astus ruttu tema juure ja suudles ta kätt.

„Mu armas!“

Edda wabastas ruttu oma käe.

„Ma pean sinuga rääkima, Paul. Mitte siin, mitte nüüd. Onu tuleb kohe tagasi. Kas kingid mulle kord poole tundi?“

„Kas sa ei tea, et heameelega terve päewa sinu juures wiibiksin?“

„Ära seda ütle,“ wastas neiu surutud kirega. „Sina ei tarwitse mulle midagi armast ütelda, ainult tõtt, Paul, tõtt! Mitte kõik. Nii nõudlik ma ei ole. Aga minu asjus.“

Paul hoidis ta käest kinni.

„Sa ei usalda mind?“

„Wõin ma teisiti? Sina hoiad minust eemale. Hoiad eemale ka igast seltskonnast, kus sa minuga wõiksid kokku puutuda.“

„Aga saa ometi aru, ma teen seda ainult sinu pärast.“

„Minu pärast? Mina ei tunne oma armastusest sinu wastu mitte häbi. Ei saa iial tundma, ja kui meie ka weel kümme aastat peaksime ootama, enne kui õnnelikuks saame. Minu pärast ei tarwitse midagi salajas teha.“

Paul leidis neiu ta pahasmeeles nõiduwa olewat ja kiskus ta oma käte wahele.

„Edda, Edda — kuninganna! Ma armastan sind. Usu mind ometi!“

„Ära peta mind, Paul, ma palun sind. Ütle mulle awalikult, et su süda on eksinud, kui tal minu wastu enam tundeid ei ole. Kui ma selle kätte ka suren, sinule etteheiteid ma ei tee. Mis ma siis olen, et sa mind peaksid armastama. Sinu armastus on teenimata hind, mille peale mul õigust ei ole. Mõnikord on mul, nagu oleks see hoopis wõimata, et ta mul kord oli. Sa wõid ta iga silmapilk tagasi wõtta. Aga ära peta mind, Paul. Ära peta mind!“

„Ma palun sind, kannata minuga pisut, kärsitu,“ manitses Tüngen. „On sul sellega siis nii suur rutt, et sugulased meile õnne wõiks soovida.“

„Sa ei tea, kuidas see mind alandab,“ ütles neiu tõsiselt, „et ma onu Adalberti ees seda pean salgama. Tema wiib mind igale poole seltskonda, kus nooredmehed minu wastu nii üles astuwad, nagu oleksin ma weel waba.“

„Oh, lase nad teewad seda! Sina oled nende lugupidamise awalduste wääriline.“

„See on hirmus, Paul.“

„Mis? Et ma armukade ei ole?“

„Sa tead, et sul seks põhjust pole.“

„Jah, Jumalale tänu. Ja see'p see on, mis mu õnnelikuks teeb, et ma sind wõin usaldada.“

Ta pigistas neiu oma rinnale.

„Oh Paul, Paul!“

„Noh, mis siis weel?“

„Armastad sa mind tõesti, tõesti? Ütle mulle seda, Paul. Ütle mulle seda alati, et ma seda wõiksin uskuda.“

„Tõesti ja üle kõige. Ja nüüd waata mulle kord jälle rõõmsasti silma. Kui homme ülempresidendi juures jälle kokku saame, kui sugulased, siis waatame kõigist neist wõõrastest inimestest üle üksteisele silma ja oleme rõõmsad, et meie üksi seda saladust teame, et üksteist armastame. Kas see pole ilus?“

„Ilusam oleks küll, kui seda awalikult tohiksime näidata. Aga, mu armsam, mina ei jõua sulle wastu panna.“

„Usu mind nii kaua, kuni takistused wõidetud, Edda.“

„Millal sünnib see?“

„Ma loodan, õige pea!“

Järgmisel päewal oli ülempresidendi juures tantsupidu, millest kõik kõrged ametnikud, ohwitserid ja rahailma esitajad osa wõtsid. Pidu hiilgus seisid selles, et siin seisuste waheseinad kadusid ja kõik üksteist wastamisi tundma õppisid, kuna naised üksteist riietehkuse poolest katsusid üle lüüa; muidugi igaüks oma waranduse ja maitse järele.

Krahw Kracht, kes oma õetütre sinna wiis, soovis ka omalt poolt kõiki tundma õppida.

Edda oli pärast Pauliga kõnelemist jälle õitsma hakanud nagu lilleke peale kõuewihma. Nüüd teadis ta pärast pikka kahtlemist jälle, et Paul teda ometi armastas. Mis oli tal muuga

tegemist! Ta oli imeilus omas walges tillikleidis, mille peal säravad järweroosid. Nagu seesmine leek õõgus õnn ta näost ja silmist välja.

Paul v. Tüngen'i süda põksus kiiremini, kui ta teda teretas. Aga ta walis ta tantsukaardilt ettewaatlukult ainult ühe polka. Ja ta silmad ütlesid neiu le ühidal säral, mida ta tundis.

Samal pilgul astus Theodor v. Gerlach saali. Ta nägi weel seda pilku, mis Paul preili v. Wilmersdorfi saatis, ja ta nägu läks tusa-seks. See polnud ainult armukadedus. Teda wihastas see, et mees, kes alles sügisel weel surma ees seisnud, oma segaseid tundeid julges neiu le pakkuda, keda tema, Gerlach, omale abikaasaks ihaldas. Tüngen hüpnotiseeris ju oma kõrgi kindlusega kõiki naisi, miks siis mitte sedagi elutundmata neiu keest? Adwokaadil oli tundmus, nagu peaks ta Eddat kaitsma. Ruttu astus ta Krachtide juure.

Tüngen andis talle külma kummardusega ruumi. Nad ei olnud septembrikuust saadik üksteist enam näinud.

„On armulisel preiilil weel mõni tants minu jaoks järele jäänud?“

Ta uuris rahutult neiu tantsukaarti, kindel olles, et Tüngen kõige igatsetawamad tantsud omale uhtinud, kuid oli üsna üllatatud, kui nägi, et ta ainult polka oli wõtnud. Nüüd oli asi selge. Tüngenile oli tarwis rikast naist, kes ta jälle jalule aitas. Gerlachi süda paisus. Jumalale tänu, temal oli warandust; ta wõis walida, keda tahtis — rahaküsimus ei teinud talle peawalu.

Ja kui ta pilk nüüd Edda peale langes, kelle silmad sisemisest õnnest alles särasid, satust ta eksiteele. Ta uskus, et see sära tema wastu paistab ja otsustas sellepärast weel täna neiu le jäsõna wälja kiskuda. Tema kui tubli ja korraliku mehe wastu ei wõinud ju neiu le kõige wähematki olla!

Korraga jäid saalis kõik wait, nagu see alati huwitawate isikute tulekul sünnib. Pilgud lendasid ukse poole, kust pangaherra v. Frankenberg, ilus abikaasa käe kõrwal, majaherra poole sammus. Frankenberg oli linnas suur wõim. Kuigi teda seltskondlikult pool kergatsiks peeti, aga kõik, kel temaga äiasju oli ajada, pidasid temast kui osawast ärimehest lugu. Tema abikaasa aga oli niisugune, ke le tulek kogu maja romantikaga täitis. Küll ei wõinud keegi tõendada, nagu elaks ta ulaelu, ometi räägiti tast rohkesti.

Pärast majaherrat teretas neid Paul v. Tüngen. See sündis teatud wastutulelikkusega.

Gerlach nägi seda rahuldatusena. Ta nägi ka, et Edda seda tähele pani, kuidas Paul Loora kätt suudles. See andi talle julgust.

„Kas saate sellest aru, armuline preili, kuidas proua v. Frankenbergi wõidakse ilusaks nimetada?“ küsis ta. „Mina ei sa sellest aru.“

„Ometi,“ wastas Edda ausana. „Ka mina leian ta ilusa olewat. Kas ta nägu just sümpaatiline on, seda ma ei tea, aga ilus on ta igatahes.“

„Mina,“ jatkas Gerlach, „ei leia nägu, mis mulle sümpaatiline pole, ka mitte ilusa olewat.“

Selle juures waatas ta neiu le silma ja ta silmad ütlesid: „Sina oled mulle sümpaatilik.“

Ta silmad rääkisid liig awalikult. Neiu pööras kõrwale.

„Ma rõõmustan, et ta teile ei meeldi,“ jatkas Gerlach iseäraliku tooniga. „Wastandist ei oleks ma aru saanud.“

„See on maitseasi,“ wastas Edda tõrjuwalt. „Minu sugulane Paul v. Tüngen, näituseks, leiab ta wäga sümpaatilise olewat.“

„Paul v. Tüngen ei tohiks niisuguste asjade otsustamisel õige autoriteet olla. Tema ja ta wahekorid naistega eluaeg — on ta naiste paremate omaduste wastu pimedaks teinud.“

„Sellest ei saa mina aru,“ ütles Edda. „Mina pean v. Tüngen'i arwamisest suurt lugu.“

Gerlachi meel läks mõrudaks. Ta tundis ennast nagu alandatud.

„Teie wastus, armuline preili,“ wastas ta, tunnistas ainult, et Paul v. Tüngen teatud mõddul proua v. Frankenbergi wastand on. Nagu see meeste peale, nii awaldab v. Tüngen naiste peale nõiduwat mõju, ilma et seks põhjust on.“

Edda ajas enda sirgeks.

„Põhjus, miks naised minu sugulast armastawad, seisab tema waimlikus kõrguses ja iseloomu puhtuses.“

Gerlach punastas wiha pärast ja kummardas.

„Kuidas armuline preili käsiwad.“

Ta oli kui meeletu. Oli kawatsenud ju esimese waltseri juures kosimist alata, laual jääd sulatada ja pärast wõimalust otsida kosimiseks. Aga südidus, millega preili v. Wilmersdorf oma onupoega kaitses, wiskas kõik ta kawatsused segamini.

Esimene waltser, mis ta Eddaga tantsis, tantsiti waikides. Sügawa kummardusega lahkus paar. Gerlach läks saalist talweaeda. Ta pidi end koguma.

Nüüd tuli Edda polka Tüngeniga. Kõwasti surus prokuröör kallima enda naljaks. Kõik ta terwe olemus säras õnnest, õnne üleannetusest, mis enam kui kõik muu Eddale ta armastuse tõsiduse selgeks tegi. Tantsides sosistas ta neiu le kõrwa:

„Sa oled minu sõbra Gerlachi weini hulka wett walanud?“

„Märkasid sa seda?“

„Mina näen kõik, mis sina teed?“

Neiu surus ta kätt. Ta oli õnnelik, et Paul teda meeles ja silmas pidas siin kirjus seguski, kus Paul kahtlemata päike oli, kelle ümber kõik teised planeetidena keerlesid. (Järgneb.)

Kirjad Walgast.

II.

Armas Mats!

Ma es saa põrmult tolku, miipärast ja mu wiimaste kirja lehte old pannu. Näüd perli häda näha kõhe, kuba wilmisen a'an Walga ärrad ja rouad sia peal siin jahiti peawa: ootawa sind ku suhtrulaewa perale jõudmist ja ostawa nigu wõibr-laenu enne lootsmist. K. l raha es ole, nuud määwa maaha, mis noil wiil engetatka müüwa om ja muudtu ostawa.

Tiiad, äits ärrä oll oma naitse ärr pantnu ja äits antwärt roua oll oma wiimaste kuldamba ärr müünu, ättesja ja puul tundi lehe saba perra seisnu ja esi oobelnu, et ennembine wõib nait ta kull mädamune munemba ja oinas nabast nääsma, ku miul kannatus rebeneb.

Todamoodu om äiss siu riit site tulnu. Ku es usu, sõida kaema.

Ku sia site sõitab ja ja ammu põle saunas tännu, äiss mene Blätti seltsi „leelu kontsertu“ pääle. sääl saad peri massuta saana, wade oma wihi wõtt ähen; ku tiipääl oma jala waguni katuselt m. haro-nimisele öled ärr nitatannu, äiss mene pilburite mas-keparabile, sääl nitastus tõine jaig k: wiil ärr ja sul es pruugi enämb lontata.

Ku laminti tahad tetta, äiss mene teitse seltsi, fät õisefõhe puheti, pane jalad lawwa pääle, oasenda lawwa alla äits unit, äiss tõise üles ja anna mõne rasnikule, wõ purasnikule äits, wõ ku hüwast läheb, äiss kaitse äits puul wõmmjurast wasta tatti: äits äittele poole ja puultõisi tõittele poole ja tiiad sa öled peri Nummu Zärta, kellest järgmisen päiwän tit inimekse kinnan räägiwä ja rajamiiski su nime tiit ja tagantibi ärr rütkib. Ärr akka tod: tit, et lajed ent kirpus-targajanusi moodu wälla wisatä, sii tiits siule topjub-maksab segamine ja löppest tu Elliga ja toda ju sia krtat, ku juut paasapühäl piissi kanta.

Ärr jätä k: me sähmatate pool käimatä. Kos sehen ölad, sääl lae, et tu piiri küsimus wälla es jää, wa tii nigu kodu Mari manu ja wõta tit puuktin ja poostawin päiwälörda älejs. Ku wast kaubad kottu es lappi, äiss irnuta protorkooliga ja nõwma tod äiss-õõstu inda, pane jaig kaula pääle, kifenda karakuul ja lue kolmtõistku kõroa tagantibi Matsi manifesti.

Siin omwa naitse irmul, et kurn noile niigri-põistela külla tulõb. Nuud musti pole siinpool näha ölnu, a'a mene tita, wõb oll ölli mõni loge-mada ärr eksen ja mõne manu pegenu, pimedan ala es nää ätti, kas tu niiger wõ rangid tangus ölli. Naitse konwrents öll õfustannu kaardimoori manu kõrwä, a'a tu es tita targembine ka ätti, mis wärwi tulembas om. Wihed omwa täwasti erapoolitub ja ootwa mil kured lindma k. kawa.

Oma teitse poole ajutise kohusetäitjaka öllen peri külli lannud: kääb tõine igapäe Borilombis randiwuusi pääl ja tõiste põiste manu. Esi nõw-

wab miu kääst tud te-juurikust kätta. Ku wihaf. s. saan, es anna teewahugi. Ja siule ätten awali-kult, et mia tämä kurgede tiit tännawu kewabel es wasjuta.

Tiiad, pallu es wõi nüüd kirjuta äitti — midägi om tulembas: suured ninad oar siis ühen foon ja aratawa kas tija äits suur, wõ kaitse weifest.

Sabrit! Kunkä!

Ka Tori põrgun sinu M. o. j.

Kroonika harmoonika.

(Kahekõne.)

Mats:

Kulle, Jüri, ä'a nüüd ä'mp aja puskart, seda pole waja: wiina müük lastas wabas! Aga — enne wahi sabas kas wõi kohe mitu päiwa kui su silma wiina näewa! . . .

Jüri:

Märt tull eilä Maril kosja, sis ta kõnel seda asja. Aga naistel wiina 'i anta, peetaks teisa nagu santa; kas om naise suugi sarwest, et ta jäet'se wälla arwest? . . . Miu wana naise risu, sel om järest wiina isu: kui ma waist puskart aja', sis tal järest katsu waja . . . Kui mea seki wiina tuu ja korraga kõik ä'a ei juu, sis naine, kis tad jõuap wahti, juub wiimati ä'a salamahti! . . .

Mats:

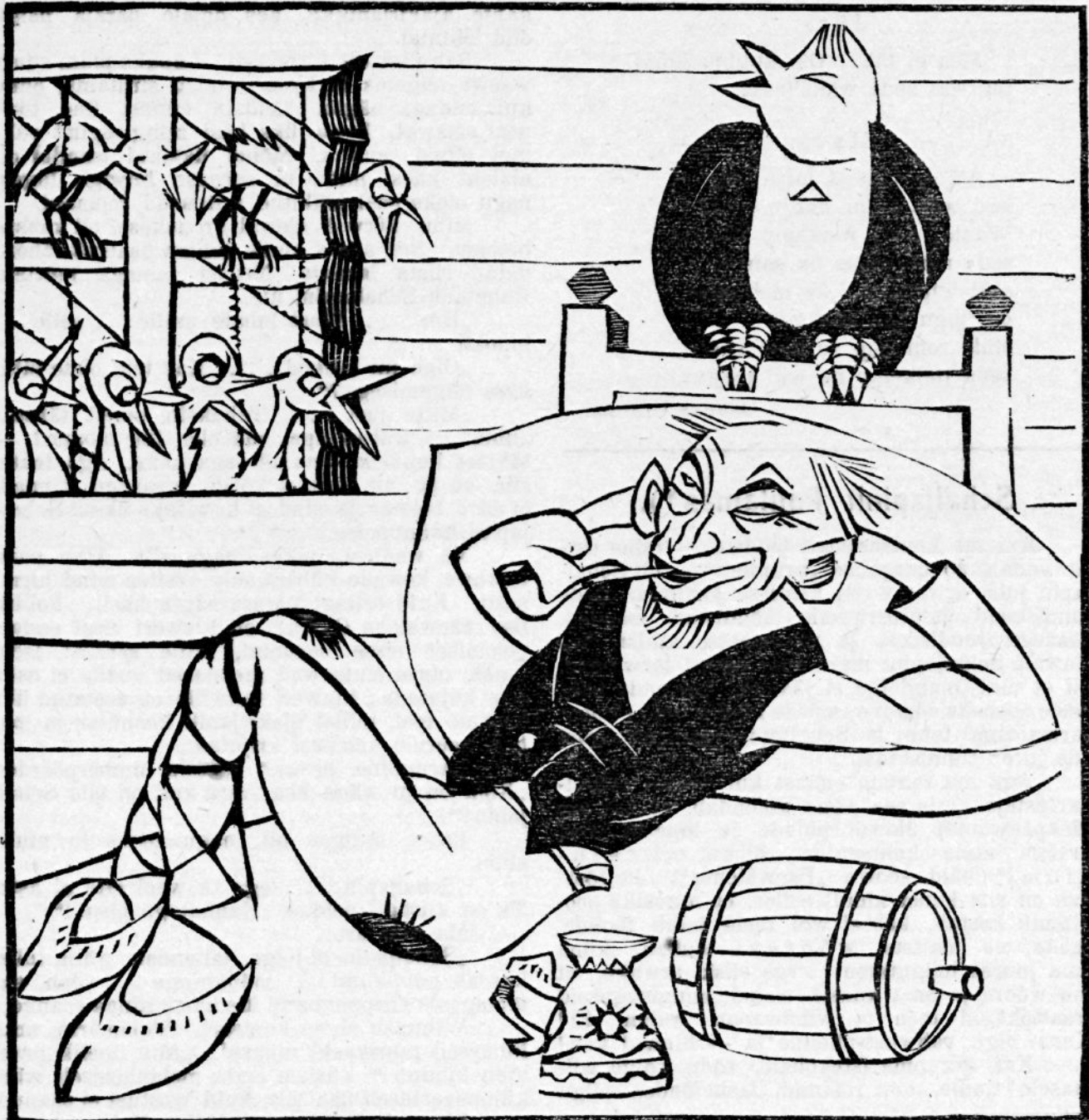
Miul küll põle seda muret: ei ta'a wiina miu Maret, miu miil om sellent hää, et ma esi wiina saa! Hää küll, jätam' nüüd sii wiina asi, sii tiib mudu kanget isu! . . .

Jüri:

Raha tahets' uuest trükki, miul om ka metu'nd tükki sehantsi, mis nõnna puru's, et na uuest teha tules . . .

Laululind Schaljapin ja Wenemaal olevad eestlased.

„Mis te näljawaresed seal akna taga kaagutate? . . . Eks ministri herrad tea ise, keda kõige pealt sisse lasta . . . Seiske aga sabas kuni ilusti laulma õpite. . . Suurtele sakstele meeldib ilus laul!“

Mats:

Mõni kolmtuhat punta
läheb papert! Wälis'luuta!
Kulle, kas tääd, mes imeasi
sii om? Mea ei tää isi! . . .

Jüri:

Mea ei tää! Ole kuulnu juuta,
tahtwat seda wälis'luuta.

Mats:

Ää sa juutest juttu aia,
sest wõit pailu kahju saia!
Waata, mida rohkemp waiwat,
seda rohkempas na saiwat
sää! kiptusen. Ja meil täna
om lugu just siisama.
Mida rohkemp sa neid keelat,
seda rohkemp na wiil teewat! . . .

Jaanus Uranus.

Schaljapinit kuulamas*).

Kui ma kontsertsaali jõudsin — mina ostsin endale 80-margalise „priipileti“ — oli Schaljapin juba arwatawasti Eestisse jõudnud. Seda tunnistasid jalutusruumis kõndiwad isandad, peaaegu juudisooist ja rahameeste kihist, kes elawalt Schaljapini nime oma kõnes tarwitasid, nii et mul muud üle ei jäänud, kui enda isiklisele opositsioon-arwamisele kuulsa laulja kohta surmaotsus teha ja Schaljapini kui niisugust „de jure“ tunnistada.

Aga ma tahtsin ennast kui tõsine kunsti-harrastaja (mis see sõna tähendab, ei tea ma tänapäewani!) ülewal pidada ja lugesin weel praegu enne kontserdile tulekut „Prelüümi“ häid soowe „Päewalehes“. Ja tõsi: kas on siis kunst ainult selles, et muusika poodiumilt kostab, kas ei wõi meie jaluli toolidel seista, et maitsta wõõrast kunsti, kuna oma juures haigutame. Arge siiski arwake, et ma wõõra ja oma kunsti wahel mingisuguseid traattõkkeid teen ja wihawaenu walan. Ei! Kunst olgu rahwuswaheline ja — hinnad kah!

Kui ma oma istekohale, rõdu kõige wiimasele tipule, olin roninud, lasin õndsas pilgu

*) Juhime tähelpanu selle peale, et käesolew kontserdi kirjeldus on kirjutatud ilma et autor kontserdil oleks wiibinud. Schaljapin on ju niiwõrd kuulus küllalt, et tarwis polegi teda kuulata, waid lihtsalt kirjeldus walmis teha. Praegusele muusika arwustajale on ju see ükskõik. Hoolimata sellest, et „Meie Matsi“ toimetusele priipileti kusagile seinä nurka istumiseks ei saadetud (seda ei saadetud üleüldse!), arwame, et Schaljapin Eestis sündmuseks oli.

üle „wifesajaliste“ peade langeda, sest ma nägin parketil istuwat kõiki tuntud juutisid, kaupmehi, angeldajaid ja isegi ühte walerahategijat, kes kõik waimustusega kuulsa laulja ilmumist ootasid. Weel nägin ma elektri-lühtrid, milles paar pirni puuduwad, siis walgete kaelustega güm-nasistkasid ja üsna poodiumi ees klaweri otsas kahte ajakirjanikku, kes omale paraja paiga olid leidnud.

Rahwast oli hirmsasti. Lõpuks pidin suurt waewa nägema ja kaela tubli-ti sirutama, enne kui midagi nägin. Leidsin ennast ühe tooli peal seiswat, kuna üks käsi mingisugust pehmet ollust puutus. Mõnel üksikul isandal oli ajaleht käes, mida ta sarnase huwiga luges, nagu oleks seal trükitud mitusada romaani.

Minu kõrwal olewal prouakesel oli kaasas binokel. See andis mulle juhust naabril tühendatud riista laenata, ühtlasi temaga mõtteid wahetada Schaljapini üle.

„Hm . . . Wast lubate mulle . . . selle . . . binokli . . .“

„Olge nii lahked . . . Kas teie olete lühikese nägemisega?“

„Mitte just . . . Tahaksin ometi tähtsat „nina“ — wabandage, ma olen liig labane! — tähtsat kuulsust oma silmaga näha. Aga teate, siin on ju nii hirmus kõrge, peaaegu tunned, et oled taewas ja sind ei huwitaks ükski Schaljapini kannupoiss . . .“

Ma waatasin pikksilmaga alla. Ühe nais-terahwa kewade-kübara sulg eksitas mind hirmsasti. Kuid sellegi pärast nägin hästi. Poliitilise päewalehe O-dur oli klaweri peal endale „olemise“ sisse seadnud, mille sarnast isegi puude otsas elutsewad metslased endile ei oska ette kujutada: klaweri tahwile oli asetatud üks katkine tool, millel ajakirjanik koonutas ja paberi-weerule märkusi kirjutas.

„Armuline proua,“ ütlesin ümberpöördes. „Kõik on ju wäga hea, aga kus on siis Schaljapin?“

Proua muigas nii, nagu teeks ta mulle silmi.

„Schaljapin . . . ega ta weel ette ei astu. Ta on kusagil peidus. Kannatage pisut!“

Ma sain aru.

„Schaljapin ei julge, tähendab, wälja tulla, kardab publikumi . . . mädamune . . . Jah, üks temagi ole Grippenbergi üle haisu ninna saanud.“

Wiimaks algas kontsert. Tulemärku anti. Inimesed nuuskasid ninasid. „Mis imelik praelõhn tundub?“ küsisin enda melanhoolselt wiiekümneaastaselt naabril, kuid wastust ei saanud.

Klawerimängija asus tööle. Kui ma binokliga waatasin, nägin üsna selgelt, kuidas ajakirjanik klaweri pealt juba poodiumi esisele plangusarnasele seinale kaksiti oli roninud ja nüüd ajalehepaberisse mässitud wõidleiba sõi.

Aga Schaljapini polnud ikka. Wõi oli ta seal — tõesti ei näinud! Jumala eest, silme

ees kõik udune, nagu oleks mulle hall riigiametnikkudele jagataw kalew ette tõmmatud. Nägin, prouake mu kõrwal magas juba, kuna ta mõnusaltsalt ohkas! Puhka rahus, sina muld!

Imestasin, kuidas meil wõõra wastu nii külmad wõidakse olla! Selle tõttu, et me Eesti intelligent ei oska lugu pidada esimestest plat-sidest, on nüüd juudid sunnitud neid kohte ise täitma! Ja waene Schaljapin tuleb Eestisse, et oma närust waimu weidi wärskendada ja oma silmadega „Eestit“ näha ja nüüd —

Tsss! . . .

Ja Schaljapin tuli poodiumile. Wäga hari-lik tüüp. Wäga meie Bennoga ühte laadi. Wõi arwate, et waletan? . . .

Noh ja siis laulis . . . Binokli panin kõr-wale ja kuulasin huwitusega.

Wast jatkate siit kontserdi-arwus-tusi edasi, herrad Aawikud, Re-bemollid ja teised. Oswi.

Armas Mats!

Ja tahan sulle ütelda, et tegin säred niikid Pärnu, kus on väga hüwa patseerida. Ja olen juba tillukest aiga siin ja elan peale taja-piisi, kui üks haadefaks lunagi. Ja ei taha kuibagi enam Talena, kus to elu sedawõrd fitt om, kui üks kar-tulisupp sääl Mundi tänawal.

Ja tahan sulle ütelda, et siin elatasse itka nii taise ja ajates itki nii wätsfelt löbi ja ei tehta lunagi toob lärmi, mis Talenas. Ja mis sa itki lörmäd, kui sull üks haadefax om ja hõõsaj lah. Tred niisama wätsfelt oma ette ära ja delo w hõõpe.

Ja igaw ei ol- siin kuibagi. Säid Räätlis ja waatad Saare preili jumekaid teha worme ja 32 hamuast, mis egaõrd kui rojalaht lahwi sulle nätku wahime, kui sa toda preilit weidi oma piltudega tsuustad. Ja lähed ja kuulad bargin muusikat ja hing sulab, kui sääse rasw ja sala igatsuse läika lepsi Kromontsowi Hweeraga wõi jälle tolle Ritwi Siinaga, kes on egale truu.

Ja istud pingil ja waatad publikumi, kes ta kuul wad muusikat ja kes om väga lõbusa. Ja kes om lõbusa tolle wärsast, et nad om neid ja nendega ajab juttu kamarinski musshit, kes ostab hästi teha see hwookus mit eier. Ja waatad kuidas na naarawe ja tuleb meelde see nares ja see hobene, kes ta nii naarawe. Ja unustad ära mure ja sekileba ja oled rõõmus, kui see Uulu Peeter, kes rantjalongi alnait purustab mit butter.

Ja elad itki nii päewast päewa ja pole häda mitte kedagi.

Ja soowin sulle, armas Mats, häid suu-aste püht ja pallu terwit ja poen esi pööhku, sest a-g om hilline ja miilitamehe magawa kah juba.

Prasjai!

Sinu Aletf. Tammo.

Mari taewareis

Smelil juhtumine, mille kirja pannud Mari ise ja saanud posti teel „Meie Mats'ile“ awaldamiseks.

Ja olle minna pauno sele juhtumise kirja, et pöörada paddosid õigge tti piäle ja anta neile ar-rofsaamise seft töõfisejd riisbi wallgofojd.

Sejd w adagge kui wajm tulli minno piäle, kaobasi minna mõisduuse ja lammasi kol üks foolno. Ja läts minno ing sis rändamua mõ-o taiwa tti taiwa werrawade pole.

Ja tõmbasfi minna sis taiwa werrawwa togga kella, et helisewä k il ne surre taewa ruumi.

Ja hõila sis Peetrus:

„Kisse tikkwa sääl ägedan sesse?“

Ja wasdasfi minna wärrisen hääleenn:

„Minna — Marri.“

Ja ütle sis Peetrus:

„Oh pühha ing asto sesse!“

Siis lätsfiwa lahti ne surre taiwa werrawwa ja piäsi minna otse taewwa. Ja näti minna sääl surre illo, mis polle ojata saanno ühelt suurelilole. Sääl ollima mata pühha kullan ja hõõbedan ja eгна ollima tiimantin. Ja tännawwa ollimwa filotet puha prillantin.

Ja ütle pühha Peetrus:

„Äkime taiwa esä ette oh pühha Marri et temma wõiks sinuga esi räägida.“

Ja lätsfi minna wärrisen süddamen Peetruse järrel et astoda pühha esä filmate edde.

Ja näggi minno film surre waltose mis olli waadada wallos.

Ja mürrise Jehhooowa wägg wwan hääleenn:

„Minno pühha laps olle terwitet taiwa tule-kuu. Mis sõnnomid toob saa ma pialt kasa?“

Ja wastasi minna:

„Oh pühha esä so sõnna olgu mo jallele lambiks seft ma piäl om innimese wägga kurlaks läünü es näi annam kirikon ja es kuulla ennam õhbedajaid. Ja om nee õpetaja büsti hädan seft nende leib ja tennistus löpp- odsa. Ja innimese ollewwa ahne rahha piäl ja orjowwa mammona. Ja ollewwa fiäl spegulanti ja marutöödri kes es tikkwa: esjanda sõnnast ja niilgiwa waise innimese nahga. Ja ollewwa fiäl minisidri ja amednigu kes ollewwa neile wägga suure sõpbra ja sootandawwa neit omma tiimwa al. Ja ollewwa fiäl surre mehhe kes olnuwa ennist pühha ta wägga kui waise talle agga kes saanno surre kohha ja lännu hukka sele-pärrast et see om üks wägga suur tiusadus olla surra kohha piäl.“

Jehhooowa kuulla mu tõned piält ja temma ois olli lordsun. Ta küssi:

„Mis tiäd sa weel mu tüddar? Sõnnele sejd minna tahan find kuulada.“

Ja piatfi minna:

„Oh pühha taiwa esä su armuwigud ollnu mu usjo erutajogs. Ja om fiäl ma piäl meil us wägga kurri asfi mis lanab gurfi nimme. Ja sun-nib see gurfi innimese wägga paljo patto teggema. Ja om see gurfi sibugene asfi midda es sa es wanti

Eeskujulised „töölised“.

„Ai wai! Nemat itlewad: juudedest peetaks rohkem lugu kul teelistest! Aga kelle süi see olep? Teelise süi! Tema neuap teehinna kergendust, ja kui ta ei saa see teehinna kergendus, siis teeb tema see streiket! Aga kas teeme meie see streiket? Ei! . . . Mei kergendame ilma streiketeta need koubahinnad, sest mei saame wega hästi aru see riigi seisukord!“

panda es illepuna. Enne ollt see gurs pärris mõisblig asfi ja pollnud temmast kuulta midbaggi aga nüd om ta wägga kurtaks lännu ja beeb pailu bahkuraid remba.“

„Pühha taiwa esjä kulm läts kortsu rohgemb ja ta bajaba gurjalb:“

„Rääkti mu iidbar rääkti ja ma bahhan s-le patose suggo maa pialt häwidata.“

Siis wassdafi minna alantliggulb:

„Oh pühha taiwa esjä minggu se:stnane karigas minnost möda ja ma tahha find igaw:sti tännada. . . Ja om ma pial nee inimesse nii pat-luse lännu, et nad ennain omma lastele ei õppeda pühha Jummalä sõnna waid om heidnu wällä kollist ussuõbbedusse et lahse wõigsiwa jä: a padtošse. Ja om siäl lajallilagoneumas ütš usg mis tanab

Rahanälg.

Riigikassas on rahamärkide puudus.

Kukk: „Seda pahna on küll kurguauguni, aga ikka kipub nälg-kallale!”

lotsismuse ja temukraatmuse nimme. Ja kummartava nee inimese üle Jummale mis taanab Marctsi nimme.”

Ja need Jeshooowa seada kuulli, sai temma äpris wihasseks ja kartas omma kõrtelt autolild mahha.

„Ma tahha nee inimese häwitabba,” hüüdis ta täis pühha wiha. „Ja et midde ügs neid ei pia annam järelle jama. Ma tahhan sata ma piäle surre weendubdusse. . .”

Ja ülesse minna kardlikolt:

„Armas Jeshooowa nad ei kardwa sinno übbubdus sst neil olemwa weallasse laiwa ja linnumassina.”

Ja sai sst Jeshooowa wel rahken b wihasseks ja kartadfi:

„Siis tahha ma nadd häwitabba tõrrwa ja wawligga.”

„Armas Jeshooowa,” üblesi minna. „Neil olemwa kuasimasti ja hirmsa autu maa sehen”

Ja Jehhooowa kargata wel kuriembald:
"Siis tahha ma ärrapurustabba maatera et
sest tügtsidti järrelleijää."

Ja wastasi minna:

"Kula taiwa esjä nad kawatsewwa rännada
Martti piäle. . ."

Ja waius sis taiwa esjä nõrkald omma kõrge
toli piäle lossi ja ütli miule nõrka hälegga:

"Armas tüddar minne maa piäle taggasi ja
üble et Jehhooowa om hiraus wihhanne ja wõigge
kõit rahwas ärrahawitabba kui tahais, ainuld ta on
lõhmabba armuligg ja wõdab et rahhwas lohe pad-
dust pöörab."

Ja ränddasi minna jälle taiwa wärrawast
wällä ja teera Petrus minno sellä tagga ufte
lulgo. Ja ränddasi minna jälle ma piäle taggasi ja
miu kehha mis olli kui koolno sai jälle hingge.

Ja panne miu kii selle luo kiria et rahhwas
näe sedda suretawaesjä wihha ja wööras patust
kuunni see we hillija polle*). Ed Iroonia.

Nelipühil.

Ju suured saksad sõitwad suwitama,
ai-lii, ai-laa!

Ja rohelisse lähwad papi, mammi,
ai-jaa, ai-jaa!

Sest ilmad on ju täitsa soojaks läinud,
ai-lii, ai-laa!

Nii wara pole keegi seda näinud,
ai-jaa, ai-jaa!

Kõik laululinnud juba wälja tulnud,
ai-lii, ai-laa!

Schaljapinitki mõni õnnis kuulnud,
ai-jaa, ai-jaa!

See wiimne lõbu maksab palju raha,
ai-lii, ai-laa!

Sest muidu bassilind ei laulda taha,
ai-jaa, ai-jaa!

Meil laululinnud nelipühid toonud,
ai-lii, ai-laa!

Sel ajal jüngrid pühawaimu saanud —
ja-jaa, ja-jaa!

Neil sadand taewast pähe tulekeeli,
ai-lii, ai-laa!

Ja rääkima nad hakkand wõõraid keeli,
ai-jaa, ai-jaa!

*) Selles kirjjas on ära parandud 3067 wiga; mis
weel sisse on jäänud, on peale selle. Rohkem ei julenud me
enam parandada, sest siis wõib Mari ehk Tiibuse Jaagule
kaewada (wõib ehk ongi ta Tiibuse Jaagu naine — selle nimi
ju ka Mari?).
Loimetus.

Peaks me ka pühawaimu näha saama!

Ai-lii, ai-laa!

Siis suuri asju hakkaks pajatama,
ai-jaa, ai-jaa!

Siis kohe saaksime ministri koha,
ai-lii, ai-laa!

Seal aga rohkesti saab „teha“ raha,
ai-jaa, ai-jaa!

Kuid piirid pandud unistuste rajal,
ai-lii, ai-laa!

Sest pühawaimu nüüdsel patuajal

ei saa, ei saa!

Ed. Iroonia.

Paralellid.

(Sugu Uuelt Meremaal.t)

Kõrg ametnik, selle kätte niisama kõrged
ametnikud usaldanud ühe osa rasketi riiklisest tööst,
istub büroos ja kirjutab alla ametlastele pab. ritele
keeruliste poolstawiidoga oma te. rullist nime. Wõib
teeb wõh. mast midagi sellejarnast. Ta pealagi lä-
gib kui kiwi, millel määratu wäärtus ja ta otsaesi-
sile tekiwad ja kaowad, kaowad ja t. kiwad sügawad
korisid, kui kaemikud Sala küla all.

Säbi kõrge atna paralleloopteedi tungiwad
tuppa walguse diagonaalid ja jagawad kõrge amet-
niku näotwabraati kahels ühesnuruseks kolmiknurgaks.
Tundipoti põhjas piritseb kohitsetud kärbes ja
otseb asjata janu kustutus. ts mingisugust marga.
Arglikult awaneb uks ja sisse astub mingisugune
me srahwas.

"Tere!"

"Waius."

"Tere! . . ."

"Waius."

"Tere! . . . hm! . . ."

"Waius. Kõrge ametnik on paberitehse järe-
nenud.

"Tere! . . . Hem . . . hm . . . fgm! . . ."
Kõrge ametnik tõstab pilgus pa kõrgemale
ja laskeb siis jälle tagasi wajuda.

"Tere. . . Mis teil oli?"

Mees keerutab süüdlaselt mütsilotti sõrmede
wahel.

"Olge lahked, wabandage . . . hm . . .
jälle . . . ma olen demobiliseeritud sõdur ja ma
tuln kuulama, ehk on teil mõnda ametit mulle
anda! . . ."

"Aha! . . . Istuge!"

Mees istub eitemaaltikult.

Kõrge ametnik krõbisab pab. riteh edasi. Siis
tõuseb ta äkki üles ja läheb kõrwale tuppa. Seal
kuuldub wali jutt ja lõbus naer. Sumiseb jana-
arotawalt teemafin. Säbi waheseina kostawad
hääled:

"On teil juhkurt, Karl? . . . Kurabi kum on see tee! . . . Kas ma tohin teile sisse walada, preili Meeri? . . . Kas seal on? . . . Ah palwekiri? Tulge homme, täna on vastuvõtmise lõpetatud. . . Kuulge, see nali ei lähe — te olete mu te klaasise paberoktsiotsa wiiskand! . . . Ah, ärge löbbistage, ma pillan palawat teeb oma blunse peale! . . . Jooge w ei üks klaas — minu terwtseks! . . . Ärge tehke mulle brann — teil omal naine kobus! . . . Dõ aja lõbusused on armsad mälestused! . . . Kui weri aga mässab te. se. eb — palju lollusi teeb — haaa! . . . Tore! Bravo! . . . Kuulge, kas meil tinki ei ole? Mida? . . . Tinti! . . . Ei ole! . . . Ei ole — aga minewal nädalal oli! Mis? — minewal nädalal? Ei ole mõimalit! . . . Mis te tinsiga teete? Tahhan kirjutada . . . Kirjutage pliiatsiga! . . . On teil pliiats? . . . Ei ole! Herrased, kas on kellegil pliiats? . . . Ei ole! . . . Dobale, fitn on! . . . Aga see ei ole ju pliiats! . . . Mis see fitn on? . . . Mis! — see on hambahari! . . . Hambahari! . . . Hahaha! . . .

Kähe tunni pärast tul b kõrge ametnik tagasi. Mees istumas nähes, teeb ta targa nõu.

"Mis teil head oli?"

"Ma olen demobiliseeritud sõdur ja . . . tuln kuulama, ehk on teil mõnda waba kohta. . . " "Ah sedawiisi! . . . Aga miks te siis wõr-m ei tulnud? . . . Meie töö aeg on täna lõppenud. . . Ka ei ole m il praegu, kahjuks, ühtegi kohta, kõik on sanimaitud. . . Aga siiski — andke, na wsiäki slutshat, proshenie sisse. . . Ehk ebaspiibi saab mõni koht wabaks. . . Zumalaga!"

Mees läheb norus p aga utsest wälja.

*

Kõrge ametnik istub büroos ja lehitseb raamatuid. Üks läheb lahti ja sisse astub noor plika.

"Tere!"

Kõrge ametnik kargab wiisakalt pästi.

"Tere! . . . Dige lahked, mill-ga wõin teid teenida? . . . Istuge olge head!"

Plika laheb enese jalga põlwini paljastades toolile. Ribake paljast noort ihu kisub kõrge ametniku himurad pilgub wägise endasse. Plika kohendab blunse awarat rinnalõiget.

"Kas teil ehk mõnda waba kohta ei ole?"

Kõrge ametnik nihutab oma tooli talle lähemale.

"D ja, miks mitte! Eeda itka leidub! . . . Mõistate te masinal kirjutada?"

"Ei mõista!"

"Noh, ei tee wiga! . . . Te tunnete ehk wõõraid teeli?"

"Jah! . . . Setukest tunnen ma kaunis hästi ja Wõru teelt ka natuke. . . "

"Noh, see on tore! . . . Kirjutate muidugi kah. . . wabandage, et ma jeda küsin!"

Plika löbb häbelikult filmab maha ja fergitab põlwe pealt kieldi kõrgem le.

"Kirjutada ma õigust delda w ei ei oska. . . "

"Noh, ei te wiga! . . . Küll me hakkama jaama! . . . Tulge täna õhtul kell 7 minu korte-

risse, jal räägime selle asja üle pikemalt! . . . Küll ma teile kohta muretse! . . . Pole wiga!" Plika tõuseb üles.

"Ma wõin siis loota?"

"Tingimata! . . . Küll ma muretse! . . . Meil on hädasti nõhite haritud töõjõudu weel waja! . . . Wõite kindlasti minu peale loota!"

"Ma tänan! . . . Nägemiseni!"

"Nägemiseni, wäike kull-rüpp, nägemiseni!"

Kõrge ametnik jaadab plika wiisakalt utsest wälja ja hakkab käsa hõõrubas möõda bürood edasttagasi läima.

Gori

Melipühi märkused.

Dige raske on suwiste-püha märkusi kirjutada. Tujtu on nii ülilena, et muud ei tahaks, kui ainult laulda:

"Nüüd ma—ai—kuu on tu—ulnud ja linnud õitsenud! . . . "

Püüt, kurat! Seal on see pühõde meelesolu! Sõnnud sul nüüd õitsewad . . . Aga kenna on see asi küll . . . Muudkui wõta reisukott, ruita jaama ja sõida maale, külla — wabasõle loodusse!

Näet, ma olen ifegi walimis luulet-ma ja wärje taguma, sest et ei taha luudagi maha jääda algupärasele kewade-meeleolule! . . .

*

Melipühi aeg on käes, igakõs nüüd röömuwäes haljal murul jalutab ehk kael preilit talutab. Juba on kõik wärstes ehkes, Harjumägi haljas lehtes, kus wast algab muusika suure tingel-tangliga. Pühiks sõidab ära maale elanik, täis ideaale, suwimõtteid ilusaid endas kandes armsamaid. Ah, kui oleks wiinaseadus juba pühiks täidetud, siis see oleks mõnuss, headus, ostab ju, mis määratud, pooltoop wiina sõõma alla, siis wast pääseb tuju wassa!

*

Kogu linnas uäed pühapäiwiti rohkesti jalutajad. Ei pundu l. „leerilapsed“, kes wast linnutes-t na lastud lahti ja keda ootawad kiritu utse eel hulk inimesi, käes illetimp ja õnnesoowid!

"Kas Teele täna lahti saab?"

"Witin talle lille, pole ju muud nüüd wafsel ajal!"

"Ta on tõesti suurepäranane noormees . . . kui saab lahti leerist, pealegi Suwiste-pühil . . . "

Mõnda kuulud õnelemot.

See w na, muisine kiriti! ideoloogial!

*

Eesti Olümpia mängudel.

Eesti spordiseltsidele on lubatud eesolevatest Olümpia mängudest osa võtta. Meil on aga veel palju kergeid ja raskeid spordimehi, kes kusagil seltsiliige ei ole, kuid kes omal alal häid tagajärgi on saavutanud. Ka need isandad võiksid väga hea eduga Olümpia mängudest osa võtta ja oma spordiga Eesti renomeed Euroopas tõsta.

Puskari pruulija demonstreeriks puskariajamist, kui üht raskemat ja hädaohtlikumat spordi haru.

Tshekileiwa tegija esineks leiwa walmistamisega, mis huwitaw ja ühtlasi väga õpetlik oleks kõigile raske spordi armastajatele.

Kui on kuskil piibu, siis ehk saali kaseots, mille wärskle lõhn tungib jalutajale ninna, kujutledes, nagu wiibilsid tõesti lewadises m tsak.

Ja kui sõidab elani! pühadets „gräänessse“ (tarwitagem juba s-da tawalist sõna!), siis toob ta kaasa olfi ja lillefid nii palju, et suweööil nende lõhnast olse uimastub.

Tähendab, Melipühi olk on tähtis tegur pühade tuju tõstmiseks.

Aga ka ühtlasi nendele taristuseks, k.s seba ära teeninud . . .

Laemas, hoia meid selle e-st!

*

Kas ma ei ütelnud, et tuleb kookide järele himu! Koogitõpsetajate ühifus on linnawalitsuse poole pööranud, kookide müüki lubada (küpsetamine on praegugi hooos, ainult altkäe!) sest nende puudumine mõjuda halvasti elanikkude elusõu peale. Muudugi. Saganaleib on tõesti halb süüa. Sellepärast — kooigid müügile.

*

Kui praegusel ajal pangatõhkega pangast suuremat summat lähed wälja wõtma, oeldatse „raha

pole!“ ja antatse sulle terve robu pangatõhki. Aga kuhu sa nad paned! Ega sa ometi neid ahju olfa pane nagu Pliuhlam. Aga wõidulaenu fiske! Säh sulle, seal neid ka ei taheta! Dõwi.

Tõine kiri Walgaft.

Armas Matsike!

Sul' om wifti küll ikaw sääl toimetuse lawwa tala istude ja kitti neid papr: määrnisi, mis sulle saadetes, läbi soride. Et ja ka teedä saas, mis siin wäitsen Walgan sünnis, siis wõitse ma waewas sulle mõni rida kirjute; päälegi om siin pool lälten rahwal õig: ärew meeelolu. Ega Jumale päe li-hutese liinan kirjugutse kirewe wälkämaa autole ringi ja prittiwie intmektle pori suu, filmä täis. Wätläse jälle kätwä taewa poole tõstetu nõnadege liina piti ja ootawe suure igatsufega tuud aiga, komas na liinawalitsuse katusele läti lipu saawe fies tömmate. Gestlase oumawe pallu wagalsembe ja wahiwie enne suure lootufega sinna piirikommissjoni mafa poole.

Eesti Olümpia mängudel.

Onu kingituste väljajagaja kannaks kingituste jagamist ette ja näitaks kui hästi see sport meil edenenud on ja kui kergesti meil sellega walmis saadakse.

Marodöör demonstreeriks kägistamist, kui kõige modernsemat ja lalaldasemat sporti, mis meil palju rohkem väljaarenenud on kui mujal Euroopas.

Jah, Matsile, o'les ja tiidänu, misugustit imelitte asju sin Walgan sünnis! Mõne aja iist, näitufes, oli sin õige nallakas „wigla“ professei kätman. Kaitis rilaft wannamiist tulitwe sõnniku wiglage kohtuniku mann ja natanuwe ütistõdise pääle kaibamo. Üits sellätenu, et tu wigel olnu tema oma, aga tõne miis olewet ütise tulnu ja ta ärä warastnu. Tu tõne miis muduki tõendenu oma tõrd et wig l tema omi olewet.

Kohtunik, kes sääduse raamatust ütegi „wigla parakrahw“ ei leidnu, tahtnu mehi ärä lepited, aga kos nemä! Palganuwe endile kaitis Walga liina kuulsat advokaati kalli raha iist kaitijas, kes mõlembe kohtun oma kolme tunni pitutse kiiguterwe kaitse tõne pidanuwe. Noh, tu kohtunik tinnu siis lõpus peris Salomoni targa kohtuotjuse: wigla wõtku omale ja mihe kihutenu mõlembe mineme.

Sa arwad wahest et tollege ast lõppesgi? Ei, kos ja sellege! Mihe olewet mõlembe nigu kute wihatse ja mõlewet sinna Usutama Rogude kaitwate. Kuus siis ometi niisuurat asja, nigu sõnniku wigel, kadume wõi laske minnä.

Mudu om wiil Walgan suur naisewõtmine ja mihelemine. Esgi ütis 70-e aastene wanamiis olewet ernnest paarkümmed aastit „noorembes tennu“ ja sedä wiisi plika endege opetja manu meeliteme. Opeteja es ole jälle tedä uskunu ja

otfinu firikuramatust wanamehe õige wanaduse wällä. Kui plika toda suurt arw: kuuldenu, lännu ta nigu tolm taka tagumist usfest mineme ja jätenugi wanamehe ilma naisete.

Säände siis om tit tu Walga elu ja olu.

Natule iis aja ärewes, kui tolle pääle mõtelbe, kuis ma neid siini piä alla kugisteme, kui läti „Seene Eglise“ Walga omale saawa ja siä seene-taswatufe siise säädwä.

Ma ole egä tõrd, kui siini ole nännu, oksen-deme nakanu, — ja mis wiil siis saa!

Uga niid nallas joba källend saama, — waja wiil „Säde“ de „pirts“ palli pääle minna. Neid om kah meil siin ninda pallu et tantfi kas wai hommukust õtaguni ja õdagust hommukuni.

Dies ja, Mats, mulle lähamben olnu, siis oles ma sulle tõrwa siise Walga neidest midägi õige huwitewat jutustenu; siin Pihtwa tänawel ommame nu Gewa soofi olewuse pallu wähhamb wõõbatu ja parandetu, kui tril, idäl — Wiru pääl. Uga noh, jõtmi pääle tu tõses tõrras, mudu ei ole siis miul sulle enamb midägi kirjute.

Tulewa tõrrani jätä sinu iluste parembe jala wõitse warbe otsage jumalge ja soowi sulle hääd t rwiit!

Sinu Aka-B i.

P. S. Waiwalt mõllin Matsi kirja postikasti usufata, kui tääda sain, et tu Walga „Säde“ nagu

papre-hunit maha om põlenu. Arwates, et tu ühen-
datub Wene-Päti walge risti tettu om, aga kõise
ütlewe jälle „pirtsballi“ tulitse uhangu tagajärje
olewe! Mine tra'nd toda diget kirsfi!

Ma-B i.

„Lüürilised“ ääremärkused Narwast.

Mai awatles meid joobund rüppe,
Kuid päewad järsu tegid hüppe:
Taas sinel, kuhta platsi toodud,
Kael boadesse daamil poodud,
Kõik kinni sulut' nõöbid, preesid,
Hõlm warjab tibra kalifeesid . . .
Kui tshekkä tilgub wihma rahet.
O, näita, kewad, naeru mahet!
Ent kuni wangis kewad-trallid,
Las' hinge joo wastawad ballid,
Kus mängleb noorus süütas hurmas . . .
Keskkooli ball ei unu surmas:
Rind tundis ääretumat mõnu.
Ta ülistuseks otsin sõnu:
„Baletti“ (!) lollus oleks laita,
„Kupleed“ waid — Issand Jumal aita!
Nii saamatud, kui põlend käärid;
Neid kiites saatsid waid . . . hetäärid . . .
(Kes toon'd küll saali „kaewikusse“
Neid puuderdu bulwari usse? !).
Siis — Kitzberg'i frant „deklameeris“ —
Noh, sõbrad kallid — lausa weeris . . .
Ei tantsust alustaksin juttu,
Kuid pean tähendama ruttu:
Me „Pimeais“ (halb küll „klatsi“!)
Wist uue saame tantsuplatsi,
Kafee-schantan, wõib olla, lisaks . . .
(Sel wärdjal linnaisad isaks !)
See mulle wastik, õudne, maine —
Mind hurmab usk ja „kristlik“ aine,
Ma pastor Jalajast waid kuulaks,
Ma tema suuga teadust tuulaks:
„Kõik teadus moodne — lollus, kama!
Waid usku peame õpetama.“
O, sõber, wiha alla neela! —
Nii lõpetan ma weste. Sela.

J. Höbelaisk.

Schrapnelli fillud.

Oli aeg, kus sõduritele lubati maad esimeses
järjekorras anda. Nüüd aga on ähkel ehk teisel
nõhjusel see ilus kawatuswõime „realiseerimata“.
Ariamehed ja osawad „(isa) marta“ mehed, kes kogu
aeg spekulatsioonid frondil sõdinud, mõistawad omale
maade ja mõisade peale eesõigusi wälja kaulida.
Aga — meil on aega ja meil on maad! Nagu
merd! Ja tuleb tund kus iga sõdur maa täie maad
saab. Inventari muidugi ei ole tarwis. — Sõdur
saab ilma selle wigurita hakkama! Maalapi künab
granaatidega üles, sõdurite poest toob sõnnikut
peale, äästab kuulipriifiga üle ja lüüwab tina ube
peale. Sügisel pole muud kui wõtta hammusta ja
liida heldeid riigisaksu! Ka wõib ta h-inamaale püs-
srohtu kälwata ja siin ei ole jälle mingit inventari,
nagu wilkati wõi niidumafinat waja — püsssrohtu
wõib wägi hästi automaadi ehk lüüfiga niita. Mii-
sama ei ole mingit inventari urtsiku ehitamiseks
waja. Ei ole ka urtsikut waja — kaewa kraaw
walmis ja ela see nagu kolmepaalam es. Pole
karta, et ta maha põleb ehk äralaguneb. Mii siis,
sõdurid, — katti pole weel midagi! . . . Sm!

Paljudes linnades on „Bastelaitsetes“ pere-
h-itmist ette tulnud. Ja mis ja t-d äri — ega
see laste t-isse tõe terge ei ole! Kaitse aga hõd ja
päewad waesid lapsi, et kuri katas, riis, juhtur,
jaha ja muud kard taw d „lõhuhaiused“ wäikeste
mudilaste kallale ei pääse. Ja oleks kõil lopsed
riffad olnud, siis oleks asi muidugi parem olnud
— ritaš lops on nende haitgustega ha junud ja
wõib wäljekannatada. Aga mis ja waesega teed —
wõt b lohe põsed punetama ja laps hakkab walla-
tust tegema. See ei lähe! Ka on see täielik kom-
munismus, kui waeseinimese laps jedasama ja b,
mis ritš laps. Mis mõte on siis ritš olla? Kord
ja seadus peab olema — seil ei aita nutt ega p lwe!
Ja i ole ka midagi p-rt-a, kui mõni laps juba
katskümme aastat habet kannab — kiima on
niifugune!

T. Linn, meie pealinn, on muusikaga hädas.
Muusika kriis kolab Harjuwärawa mäel ringi ja
w-hetab „Estooni.“ e-ffeiisuse, linnawalitsuse ja or-
kestri juhatusse wahel n o o t i s i. Üks kriis peab
m il itka olem! Ministrite kriis on praegu päewa-
korr-ilt kadunud, kätte inet: kriis on päitse kirte
kätte ära sulanud — nüüd muusika kriis esile tõusnud.

Rahwas tahab muusikat. „Veinamars“ ja
„Kõrioreli“ mäng on kõil ära tüütanud. Et kriisi
littwid erida, kawatses „Estoonia“ e-ffeiisus kommu-
nist, sp ritalasi, Landeswehrlasi, setusi, kilplasi, ho-
tendote ja muid muusika ilma suurust orkestrisje
koondada. See orkester seisats cinult trummilööja-
test koos. Trummi osa et wdaš kordamõõda kōit
„Estooni.“ e-ffeiisuse liikmed See on huwitaw
ettewõte. Jääme lootma, et see pealinna muusika
kriisist wälja aitab. Seni aga wõiwad pealinna-

lased Wiruäärana mäel ja Ruyb:rgi sunas kon-
n de kontferte kuulata.

Usudpetuse kõil aastakäigud demobiliseeritakse
koolide õp:ainete rühm:st. Pappid on surma hirmus
— ilma usudpetuse wäetisaineta ei anna laumad
willa ja h:rajastest t:suka: ei saa!

Demobiliseeritud sõduritele lubati ameti koh-
tade suhtes wastutulla. Senini on p:ljude ameti-
asutustes isikuid, kes rohkem aseainena kui ametni-
kuna teenivad. Neid herrast wõiks nüüd „puhtu-
sele“ lasta ja nende „semele“ wäljapuhunud“ sõdu-
rifi wõtta. Ka Pärnus wõiks sarnast kombinatsi-
ooni toimetada. Siin on palju herrast „metnikka“,
kelle eemaldamisega riigiwankri aegade w:held riit
just wäga ei kannataks. Üks niisugune herra on
„mõsjo“ Bossmann. See on tuntud kadakas ja
sakske truu teener. Praegu on ta aga Eesti riigi
teenistuses ja kannab ühelt kahepundase tolardega
ilustatud kaptent müüsi.

Rahwas räägib, et see herra mereasjandusest
sama palju teab detsembrist kui pilkewälguist, kuid see
on kõrwaline asi — peaaegu on ikka see, et see „saks“
herra, kel kunagi Eesti huwid t:lid pole olnud,
nüüd Eesti riigi ametnik on. Wõib olla on hra
Bossmann ka demobiliseeritud sõdur — landesweh-
rist. Kuid kui see ka nii on, ei tohiks see teda
eesõigustada kohasamisel demobiliseeritud Eesti
sõdurite kõrwal.

Gori.

Pühawaim.

Jüngerid olid koos pühast kojast. Ja taewast
sündis äkitselt kohise mine ja täitis kõik koad, kus
n:mad istusid. Ja arwasid jüngerid, et on tulemas
waenlane lennumasinaga. Ja nad ei teadnud, kas
kohale jääda wõi p:lkhu panna. Ja nende pe-
le ilmusid tulekeeled, mis kõrwetasid nende pealaed
juustist paljaks (tolle pärast ongi kõik jüngerid pilti-
del paljaste pealagedega kujutatud). Ja nemad
said täis kõik pühawaimu ja hakkasid kõnestsid pidama
ja rääkima arusaamatuid asju, otse kui oleks nad
kroonwiina saanud. . .

Mit wist pajatab umbes pühakiri? . . . Ei
mõleta enam hästi.

See on ju punktipealt niisama, kui meil Usu-
tawas Rogus. Jätuwad inimesed suurs kojast
koos ja saawad ka pühawaimu. Aga see pühawaim
ei jägune mitte ühetasaselt kõilide peale. Siiberid
saawad harilikult ikka löwi osa. Ja hakkawad nad
süs kõnetoolilt pajatama arusaamatuid asju, kate ja
jalgega wehklema. W:hest läkkatse kuluaarides la-
h:nguid. Ja arwawad inimesed, et nad on wist
saanud wiina. Kuid wale — nad on saanud püha-
waimu, mitte samaganni! Ja kui nad olid saanud
pühawaimu, heitsid nad usudpetuse koolist wälja ja
seadsid riigis wiinomõõgi fiske. Ja arutasid nad

meel palju muud tarku asju ja tegid otsuseid. —

On olemas abinõu, kuidas iga lihtsurelik wõib
pühawaimu saada. Wingu Neltipühi hommitul
wara kuldnoel: pesa alla, kus kuldnoel otsi peal pa-
rajasti oma hommitu laulu firitab ja oodaku
katmata peaga, kuni ül:maalt midagi pähe sajab.
See ongi pühawaim. Et pühawaim siis hästi aru-
desse süweneks, on tarwis pead kolm korda kõwasti
wastu puud löüa. Ja siis wõib see inimene kindel
olla, et ta juba kaste päewa pärast wõib suurt tar-
kust awaldada, kõtega wehelda ja arusaamatul kee-
lel kõnelda. . .

Gd. Zroonia.

Pärnu paised.

„Julge pealehakkamine olla ju pool wõitu,“
hõiskas täis wastu waimustust wanapoiss Jantel
Skarusaba Mudru kirikumõisa lesele kosjaminees,
Dina wanakraami poobist toobud „otkooberi“ päha
upitates.

„Ütle et mind kodus ei ol“, kogelbas „saba“
toimetaja oma küljele, kui „linnapea“ ta jutule
soowis, et wimase linnawolikogu koosoleku 5. punkti
üllwiisalat kirjeldust lihtwõide rida.

— „Kae dige a:jameest“ pahwatas proua P.
ja andis „kõilasele“ pita nina ära wedamisels hea
juure — korwi!

— „Kulle ae, kas see „Eibuse“ man lähwe,
meol ollawe hull rüwwa (rukid) ärr jahwe,“ pajatas
wana Ant: amellisel politseiam:nikkude koosolekul.

— „Kes kopitat ei torja see rublat ei saa,“
sõnas Boom „Eotfi“ saba heats kerjandust toime
pannes.

— „D:awamalt ei wõi“, sõnas suruuala wä-
rawal isand Rägeseppokija, matuõlistelt puusärgi
wankri läbilaskmise eest 5 marka „sillaraša“ wõttes.

— „Mullast oled ja wõetud, mullats oled
saanud,“ ju järelijäänud kõi wõib mullegi jääda,
lausus wastetõdu „oberin“ ühe wacste kodu elaniku
matus t:ntles ja löi kõrwale padjad, tekid, toolid,
lauad, kumutid ja kopid, et hiljem, kui asi ununud,
neid Dina wanakraami poobi wedada.

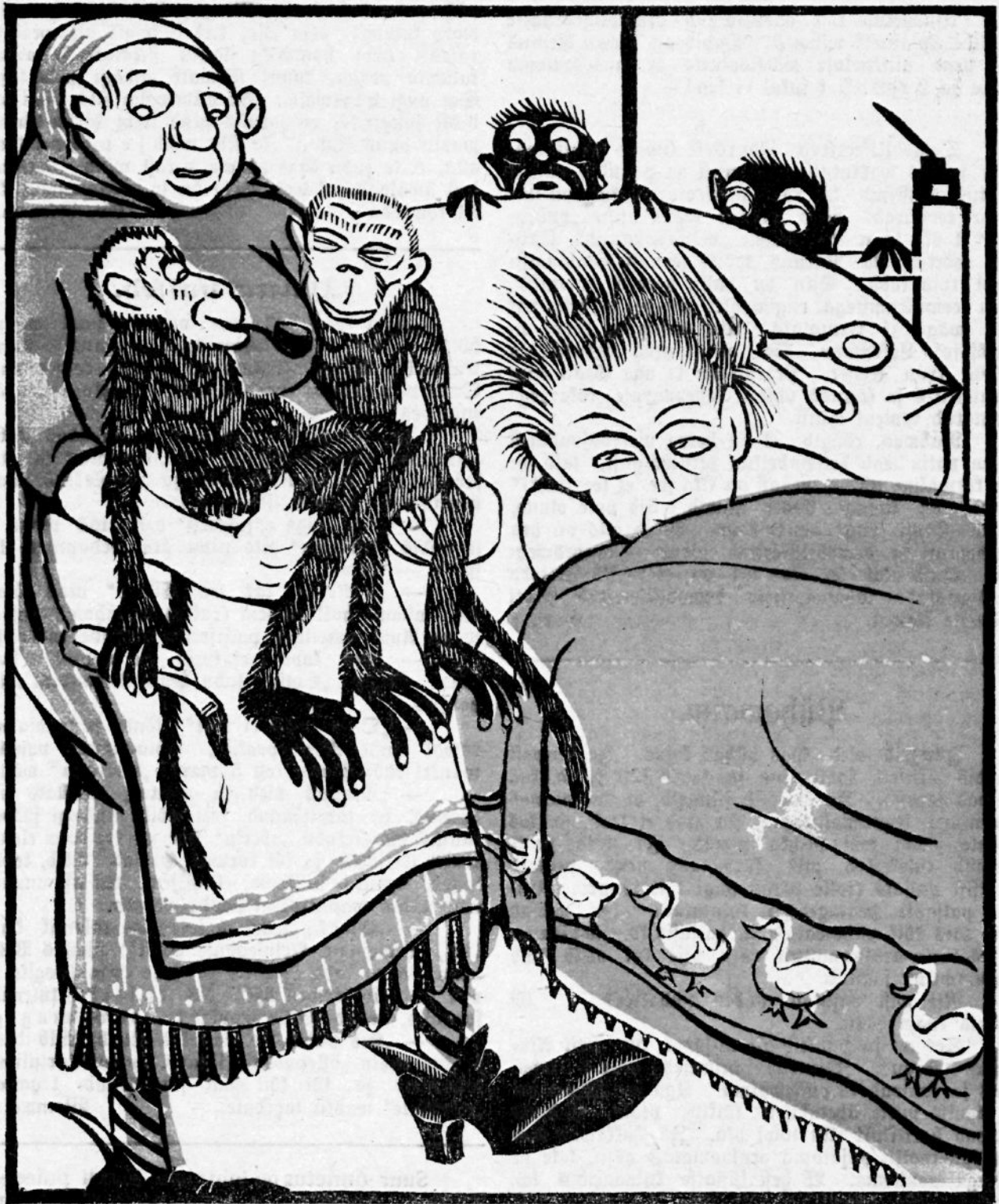
— „Kõik, kellel meie rahwa tulewit ka l-
lis, hääletagu keeluseaduse poolt“, pirtses Posti-
papa Pärnu saba Jaanike ja selle ehtsa loogita jä-
rele oli neid terwelt 350, kes ka llist tulewikku
soowisid, teised näilse leppiw t o d a w a m a g a g i.

— „Kes palub, see saab, kes nõuab, jääb ilma,“
seletas endin õllepoobnil straps, linnal kartulimaa
tahtjatelt ja löi kõik oma sõim sõnad: kogawara
„nõudjate“ wastu lagedale. Bemmal.

Suur õnnetus on juhtunud Kaarli puisteel.
Puudub muusika — platsmuusika!! Sõdurid
kõik koju lastud, pole, kes mängiks. Ilma on
ka nii „unbekweem“ jalutada. Neiud nutawad
ja poisid kiruwad. Lähemad teated puuduwad.
Oswi.

„Raba Maa“ uus kõmusünnitus.

(Tuleb lähemal ajal. Pilt on baromeetriga üles võetud.)

„Päris sabadega teised, herra peatoimetaja!... Olete vist nende pärast kaua sabas seisma pidanud?... Jah, eks ma õelnud kohe — ega see mööda Tsheho-Slowakiat ja väljamaad kolamine head ei too, ja siin ta nüüd on — paar nädalat varemalt kaks neegripõlssi ja nüüd kaks pärdikut!“

Järgmine „Meie Mats“, nr. 67 ilmub laupäeval, 29. mail.

Ilmub „Teaduse“ kirjastusel. Vast. toim. Herm. Jänes (Oswi). Trükitud sekwestreeritud B. Mäna'i trükkkojas, Tallinn.